

Nedělat věci na půl

Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude žehnat v zemi, kterou přicházíš obsadit. Jestliže se však tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, oznamuji vám dnes, že úplně zaniknete. Nebudete dlouho živi v zemi, kam přecházíš přes Jordán, abys ji obsadil. Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů, abys mohl sídlit v zemi, o které přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.

5 Mojžíšova 30,15-20

Pavel, vězeň Krista Ježíše, a bratr Timoteus Filemonovi, našemu milovanému spolupracovníku, sestře Apfii, Archippovi, našemu spolubojovníku, a církvi v tvém domě: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Děkuji svému Bohu a stále na tebe pamatuji ve svých modlitbách, když slyším o tvé víře v Pána Ježíše a o tvé lásce ke všem bratřím. Prosím za tebe, aby se tvá účast na společné víře projevila tím, že rozpoznáš, co dobrého můžeme učinit pro Krista. Tvá láska mi přinesla velkou radost a povzbuzení, protože jsi potěšil srdce věřících, bratře. Ačkoli bych ti v Kristu mohl směle nařídit, co máš udělat, pro lásku raději prosím, já, Pavel, vyslanec a nyní i vězeň Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život ve vězení, Onezima, který ti před časem způsobil škodu, ale nyní je tobě i mně k užitku. Posílám ti ho zpět, je mi drahý jako mé vlastní srdce. Chtěl jsem si ho ponechat u sebe, aby mi ve vězení, kde jsem pro evangelium, sloužil místo tebe, avšak bez tvého souhlasu jsem nechtěl nic udělat, aby tvá dobrota nebyla jakoby vynucená, nýbrž aby byla dobrovolná. Snad proto byl na čas od tebe odloučen, abys ho měl navěky – ne už jako otroka, nýbrž mnohem více než otroka: jako milovaného bratra. Když se jím stal mně, oč více jím bude tobě před lidmi i před Pánem. Jsme-li tedy spolu spojeni, přijmi ho k sobě jako mne. Jestliže ti způsobil nějakou škodu nebo je ti něco dlužen, připiš to na můj účet. Já, Pavel, píšu vlastní rukou: já to nahradím. Abych ti neřekl, že mi dlužíš i sám sebe. Ano, bratře, udělej mi tu radost v Pánu. Potěš mé srdce v Kristu. Píšu ti v důvěře ve tvou poslušnost a vím, že uděláš víc, než říkám.

List Filemonovi 1-21

S Ježíšem šly veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřítci svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Jinak – až položí základ a nebude moci dokončit – vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. ‚To je ten člověk,‘ řeknou, ‚který začal stavět, ale nemohl dokončit.‘

Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je jeho protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem.

Lukáš 14,25-33

Je logické a správné si spočítat náklad na stavbu, abychom věděli, máme-li dost na dokončení stavby. Je stejně tak logické a správné promyslet, zda se pustit do války proti přesile, nebo spíše hledat jiné řešení. Přesto člověk víry se občas pouští na svěřených úkolů, které nemá dopředu propočítané, ale spoléhá na 100% na pomoc Boží a ony se nakonec podaří. Z historie to vidíme na husitských válkách, ze současnosti máme zkušenost, že Maják byl postaven bez toho, že by celkový obnos byl předem připraven. Ale být křesťanem, že by mělo znamenat zřici se svých nejbližších pokrevních příbuzných? Nelíbí se nám taková řeč, i když se nám stává, že se se svými blízkými dokážeme pro různé věci (snad nejčastěji pro majetek, nebo peníze) rozejít na velmi dlouhou dobu. Zřici se sám sebe? Jak si to Ježíš představuje?

Následovat Ježíše znamenalo tehdy opravdu nechat všeho a jít s ním Palestinou, provázet ho a slyšet ho, vidět ho a učit se od něho. V evangeliu slyšíme o 12ti učednících, ale jistě s ním putovala alespoň část lidí mnohem delší dobu. Vždyť při příchodu do Jeruzaléma na oslátku jich byl veliký zástup; ten nevznikl jen tak sám od sebe. Jak tedy následovat Ježíše dnes, když už mezi námi jako člověk fyzicky není? Myslím, že to znamená mít Ježíše na prvním místě. Není to ovšem věc nějakého seznamu, podle kterého bychom se potom řídili. Nejprve práce, pak zábava a v neděli kostel. Mít Ježíše na prvním místě znamená mít ho na prvním místě v práci, při zábavě i v kostele. Znamená to neustále se snažit žít život v Ježíšově stylu. Ježíš směřuje do Jeruzaléma, kde ho čeká utrpení a kříž (smrt). Tím „křížem“ pro nás je přijímání posměchu, pronásledování, trápení, protože svou víru v Ježíše neskrýváme, hlásíme se k ní, žijeme podle ní. Tím křížem může být nepochopení našich blízkých, proč nás „kostel“ stále přitahuje. Vlastní sebezapření je něco na způsob „revitalizování“ – obnovování vztahů podle Ježíšova příkladu. On nás učí milovat nejprve Boha a z této lásky, z tohoto vztahu se učit milovat a být ve vztazích i s těmi nejbližšími. Můžeme být podezíráni, že své blízké nemáme dostatečně rádi, když dáváme přednost Pánu Ježíši a trávíme čas s ním. Může to znamenat přehodnocování toho, jak trávíme svůj čas a vlastně svůj život vůbec. Pokud chce učedník následovat Mistra až do Jeruzaléma, má se připravit k přijetí stejného údělu – tedy přijmout i smrt jako Pán Ježíš. Ve víře se odevzdat Bohu s nadějí, že i on vstane z mrtvých jako Ježíš.